

کار، خانه، مزد مناسب!

کارگر

ارگان نشراتی انجمن اجتماعی کارگران افغانستان

شماره هشتم - سال دوم

سرطان ۱۳۸۹

ص ۱

اعتراض کارگران شرکت افغان بیسیم

یکی از نیرنگ های سرمایه داران این است که سعی میکنند کارگران را دائماً غیر آگاه و پراکنده نگه دارند؛ تا بتوانند هر قدر خواسته باشند از جان این طبقه شیره بمکند و به سرمایه خود بیافزایند.

کارگران شرکت افغان بیسیم مدت هاست که بخاطر کم بودن معاش، نبودن رخصتی ها - برخی کارگران حتا روز جمعه هم رخصت نیستند - و نپرداختن اضافه کاری ها، از این شرکت ناراضی بوده اند. اما به نسبت نبودن اتحاد بین کارگران و ترس اخراج از کار، کارگران نتوانسته تا ناراضی خود را بصورت اعتراض، اعتصاب و یا تظاهرات تبارز دهند.

بالاخره به تاریخ ۹ جوزاء جان کارگران بخش ترانسپورت این شرکت به لب رسیده دست به اعتراض زدند؛ وقتی این اطلاع به رامین رییس این شرکت میرسد، به فکر این که یکی دو کارگر اعتراض دارند؛ دستور اخراج کارگران اعتراضی را از کار صادر میکند. اما همینکه میدانند نه با یکی دو کارگر بلکه با موجی از کارگران اعتراضی روبروست، روی آتش غضبش آب سرد ریخته به جای اخراج کارگران از کار به معاش هر یک در حد ۱۰۰۰۰ افغانی اضافه کرده در هراس از خواست های سایر کارگران بر این اعتراض سرپوش میگذارد.

بدون شک این اعتراض کوچک کارگران شجاع شرکت افغان بیسیم با امتیاز ۱۰۰۰۰ افغانی برای هر کارگر، در واقع مکتب بزرگی است برای آموزش و اتحاد کارگران این شرکت و کارگران سایر شرکت ها، فابریکات و همه منابع کارگری که اگر در انجمن ها و اتحادیه های کارگری متحد شوند، اربابان سرمایه قادر نخواهند بود که کارگران را مثل غنچه ها یکایک بشکنند، تهدید به اخراج از کار کرده از سایر حقوق انسانی محروم شان سازند.

گزارش رسیده

کارگران، قوت شما در اتحاد شماست!

د "سولی مشورتی ملی جرگه" خومره مشروعیت او خپلواکی لری؟

له ډیر وخت راهیسی د افغانستان د اسلامي جمهوري دولت او د هغه د نړیوالو ملاتړ کوونکو هیوادونو او د وسله والو مخالفینو ترمنځ د روغې جوړې او سولې خبرې اترې روانې دي. د لندن دوهم کنفرانس هم په همدې موخې جوړ شو خو هیڅ مثبتې پایلې لاس ته رانه وړې. که څه هم په لومړیو کې د لویې جرگې د جوړیدو خبرې کېدې خو بیا هغه د سولې مشورتی ملی جرگې باندې واړول شوه. د بهرنیانو د څرگندولو لاسوهنو له کبله ددی جرگې د جوړیدو نیتي هم څو څو ځلې شاته ولیدې او په دی ترڅ کې امریکا ته د حامد کرزی سفر د جرگې مشروعیت او خپلواکې نوره هم تر پوښتنې لاندې راوستله.

له کلنه چې د حامد کرزي په مشرۍ حکومت او د امریکا متحده ایالتونو او د هغوی ملگرو هیوادونو په تیرو نهو کالو کې د خپلو وسله والو مخالفینو په وړاندې د پوځي ځواک د استعمالولو بیرحمانه لړۍ کې پاتې راغلل او ورسره ورسره ونشې کړای د افغانستان د کرپدلی ولس په وړاندې خپلې "غوړې ژمنې" پلې کړې، نو په دی توگه ورځ په ورځ او کال په کال د ولس باور په "انتخابي او ډموکراتیک" حکومت باندې مخ په لږیدو او د ولس او دولت ترمنځ واټن په ډیریدو شو.

بقیه ص ۲

زیر شعاع آفتاب

کارگرم، نشسته در بازار نیروی کار، در چوک سپاهی گم نام، با وسایل کارم، فقط یک کلند، با کارگران دیگر. کالایی دارم برای فروش، شیرۀ جانم، برای سرمایه دار. دی شب پوست کچالو خورده ام، کودکانم آورده بود، در خریطه ها ایشان از آشغاله های شهر. این هفته تمام بیکار بوده ام، با گریه های پیایی بر گورستان خورشید، در "شهدای صالحین"؛ زمستان پار در یک شب بارانی "خورشید" جان سپرد، خورشید خانه ما غروب کرد، با مهبّری دختر ۹ روزه اش، چون حیوانی با چوپه اش در یک دخمه تاریک و نمناک؛ او قورمه چلاو خورده بود، از بستر دریای کابل؛ افتاده از آشغاله های سرینا؛ آه... در این دنیای دون نابرابر چه دشمنانی دارم؟ جامعه طبقاتی و طبیعت خشن. میگویند "انسان آدمی خوار است"؛ اما ببین آفتاب

بقیه ص ۲

د "سولی مشورتی ملی جرگه" ...

اداري فساد، په دولت کې د جنایتکارانو او ټوپک سالارانو رغنده شتون، فقر او بیکاري، لوړې بېي او د ټیکاو نشتوالی هغه غټ لاملونه دي چې د حامد کرزي تر مشرۍ لاندې حکومت هیڅکله په ټینګ هوډ سره د نوموړو ننگونو په مقابل کې رېښتیني ګامونه پورته نه کړل او د معاملو، جوړجاړیو او په جنایتونو او وژنو تورنو یو شمیر ډلو او کسانو ته په امتیازونو ورکولو سره یې یواځې هڅه کړې چې خپل شخصي موقعیت پیاوړی کړي او همداراز د ولس اوسنۍ او اوږدمهالی ګټې د خپلو شخصي او ډله ایزو ګټو تر سیوري لاندې قرباني کړي.

په افغانستان کې کارګران په ټولیز ډول د ټولني لویه طبقه جوړوي خو د بده مرغه تل په ټولو سیاسي، ټولنیزو، اقتصادي او فرهنګي مهمو پریکړو په بهیرونو کې له پامه لویږي او د خپل د برخلیک ټاکلو حق ورڅخه اخیستل کېږي. که یواځې د تیرې لسيزې سیاسي لویو تحولاتو ته ځغلنده وګورو نو وینو چې د بن جرګې څخه نیولې بیا د طالبانو د حکومت د نسکوریدو وروسته د موقې ادارې جوړیدل، لویه اضطراري جرګه، د اساسي قانون لویه جرګه، د امن سیمه ایزه جرګه او بالاخره اوسنۍ د سولې مشورتی ملي جرګه کې د کارګرانو استازي بلل شوي ندي او په دی توګه د هغوی حقونه، لومړیتوبونه، ستونزې او مشورې په بشپړ ډول تر پښو لاندې شويدي.

کارګران او د هغوی استازي ډلې هم باید له دی دولت او ددی دولت له بهرنیو دوستانو څخه یې دا تمه ونلري چې ددوی حقونه ورته په خوښۍ سره ډالۍ کړي بلکې کارګران او د ټولني نور محرومه اقشار باید سره یو شي او په آگاهانه ډول د خپلو حقونو د تر لاسه کولو لپاره ګډې هلې ځلې وکړي او د یو مهم ټولنیز ځواک په حیث په سیاسي چاپیریال کې مطرح شي.

هر هغه جرګه او نوبت چې په کې د خلکو او کارګرانو رېښتیني استازي ګډون و نلری، نشی کولای ټولنیز مشروعیت ولری او په دی توګه ځانګړی بریالیتوبونه او ملاتړ تر لاسه کړی. نو د دولت او بهرنیانو لخوا د فرمایشی جرګو او

کنفرانسونو جوړول او په هغوی کې غیر نماینده او متهمو کسانو ته بلنه ورکول یواځې او یواځې د دی جرګو د تیر په څیر ناکامی په برخه کوی او بس.

برسیره پر دی، د افغانستان حکومت او د هغوی وسله وال مخالفین پرته د خپلو نړیوالو مرسته کونکو د اجازې او موافقې څخه نشي کولای چې په خپلواکه ډول د سولې اجنیا ترتیب او پریکړې وکړي. خو که چېرې د خپلو ورکړل شویو صلاحیتونو څخه بهر ځینې فیصلې هم تصویب کړي نو بیا هیڅ ډول اجرايوې ضمانت نلري او د کاغذ پرمخ باندې به پاتې شي. دا یو څرګند حقیقت دی چې د دا راز هلوځلو اصلي ابتکار او واګې د افغانستان د خلکو، حکومت او مخالفینو د "نیکو ارادو" څخه بهر، د نړیوالو او سیمه ایزو ښکېلو هیوادونو په قبضه کې دی تر څو هغوی د خپلو ناوړو موخو او جنایتونو باند ځادر واچوی او د سیاسي، نظامي او اقتصادي کړکېچونو او په لسګونو کورنیو ناوړینو څخه عامه ذهنیتونه منحرف کړي او ترڅه وخته خلک وغولوي.

له کومو ډلو سره چې حکومت او بهرنیان لګیادي سوله کوي، هغوی له کالونو راهیسې په دی دولت او حکومت کې د پام وړ ګډون لري او له کابینې څخه نیولې د مشاورینو، والیانو، وکیلانو، قوماندانانو او داسې نورو مهمو څوکیو کی دندی اجرا کوي. او هغوی ته د نورو ونډو او امتیازونو ورکول نشي کولای د روانې جګړې په څپو کې لږوالی راولي ځکه چې نوموړي معامله مګر مخالفین د ټول وسله وال مخالف غورځنګ استازیتوب نه نشي کولای او د هغوی د موخو او د مخالفت شرایط تر دوی ډیر توپیر لري.

د سولې او امنیت ټینګول پرته د ټولنیزو او اقتصادي کشالو هوارولو څخه امکان نه لري. ځکه چې لوړه او فقر او ټولنیزې نابرابری حتی په طبیعي حالت کې انسانان د مبارزې او تاوتریخوالي لوري ته کاږي. په میکانيکي ډول د ټیکاو لپاره جګړه پر مخ بیول او په پوځي ډګر کې د خپلو مخالفینو خپل نشي کولای تلپاتې سوله او پرمختګ تضمین کړي او ټولنه د راتلونکو کړکېچونو څخه وژغوري.

خلاصه

زیر شعاع آفتاب ...

راه این کوره گداخته طبیعت که با چه قساوتی نیزه هایش را فرو می برد در مغزم، آب تنم را می کشد و ژاله ژاله میچوشد، زمین! راستی نمیدانم که عایشه و رحمت خریطه ها را صبحگاه با خود برده اند یا خیر؟ امروز قصد آنان آشغاله های ارگ و پارلمان بود، میگویند از آن آشغاله ها حشرات سیر می خورند و کودکان شهر کابل نیز؛ به چه نعماتی باریده از برکت دموکراسی و جمهوری اسلامی! چشمان کارگر پهلوی راستم به افق دور خیره مانده فکر میکنم در غم نان چاشت و شکم گرسنه گل چهره است که فریاد میزد: نان نان نان. او غم غم کنان میگوید: "ساعت یازده است اربابان سرمایه دیگر به بازار نیروی کار نمی آیند" لحظه بعد پتک سنگ شکنی اش را روی شانه کرد و در میان دستفروشان چوک ناپدید گشت. چشمانم هنوز در تعقیب آن کارگر است، که آدم چاق چار خشتی شکلی با ریش گرد، کلاه و لباسی کاغذی و دستان گواشی پرمو، صدا زد: ای! کار میکنی؟! گفتم بلی، قبل از اینکه به موتر آن مرد چار خشتی که انگار از قالبی برآمده است، بالا شوم، گفت: "ای! آدم شو! خاک هایت را بتکان!" من که همه عمر به چنین موتری سوار نشده بودم، در جهان دیگر بودم؛ فقط برای نیم ساعت. از سپاهی گم نام به شهر نو میرویم، جاده پل خشتی ازدحام است.

کارگران، دست فروشان، گداهان، کودکان پلاستیک فروش، جیب برهان، ولگردان، نان فروشان... موتر مرد چار خشتی به مشکل راه مییابد هرکی مانع راه می شود مرد چار خشتی بوق میزند، دشنام میدهد: "او خرا! او حیوان! او کثیف! او چوچه..." وقتی راحت میشود، دست به تسبیح آویخته بر شیشه موترش میزند دانه می اندازد و زیر لبانش چیزی میگوید شبیه به ورد، ابتدا فکر کردم این مرد شیخیست تازه برآمده از چله خانه ای که باید دم بدم توبه و استغفار کند، که جیفه دنیا ملوثش نسازد؛ اما بعد دانستم که سرمایه داریست تازه به دوران رسیده، بی سواد و خسیس، بی اعتماد به همه. انداختن دانه های تسبیح و حرکت انگشتان نه حساب اعمال نیک و بد؛ بلکه شمار تعداد کارگران و مزد روزانه آنهاست. از چارراهی ملک اصغر میگذریم، راه بسته است؛ در کنار موتر ما موتر جنرال چند ستاره ای ارتش توقف کرده، شکم جنرال چون بوقچه ای از شیشه خود نمایی دارد، فکر میشود خانم

زیر شعاع آفتاب ...

باردار دوگانیست که در یور به زایشگاه می بردش. مرد چارخشتی از موتر به جنرال تعظیم و سر جنبانی دارد، اما جنرال بی اعتنا کاهی بر شکم و گاهی بر موهای رنگ خورده اش دست میکشد؛ مرد چارخشتی آهسته زیر لب گفت: نمی دانم قرار داد ها را بکسی داده باشد یا نه؟ لحظه به لحظه شخصیت پولکی مرد چارخشتی از لای لباس شیکش بیرون میآید، آخر چاپلوسی هم حد و مرزی دارد! در منزل نیمه کاره ای بالا میرویم، خیلی بلند است دلم هوایی شده، به منزل اخیری رسیدیم؛ مرد چارخشتی گفت: " این خوازه ها را میکنی، تا غروب کار تمام شود، شام میآیم برایت ۶۰ افغانی میدهم نیمی روز است خدا را شکر کن " وقتی شروع به کار کردم دیدم پاره های خشت و چوب آلوده به خون است؛ پرسیدم: آقا این جا همه خونین است. مرد چارخشتی چرخید و گفت: " این جا یک کارگر کار میکرد احمق را گفتم احتیاط کن احتیاط نکرد، تخته خطا خورد کوکه در فرفش فرو رفت، کارم لنگ شد، گفتم اخراج هستی، منشی از دروازه بیرونش راند؛ روز را شام نکرد مزدش حرام شد و این همان کاریست که تو ادامه میدهی "

با خود گفتم: باید احتیاط کرد تا شام هنگام ارزش پولی من ۶۰ افغانیست فقط ۶۰ افغانی، قیمت ۶ قرص نان، سه برای شب سه برای صبح. اگر اشتباه کنم سرنوشت من - سرنوشت همین کارگر است، ریختن خون ما روی تخته های چوب و پارچه های خشت، اخراج از کار! آری همین است ارزش حیات کارگران.

غروب نشده، کارم تمام شد. شهر کابل را می بینم، شهری با خانه های رنگین و شیشه ای، با کاخ های سر کشیده به آسمان و خانه های کوچک کلوخی؛ میگویند: " شهر ما خانه ماست"، آیا این راست است؟ نه نه، هرگز چنین نیست، این پوچ است و انسان فریب، من که در این شهر خانه و جایی ندارم، دستار خوانم اشغاله ها و جای خوابم ویرانه هاست، من که در این شهر کار و نانی ندارم، به قصرها و بلند منزل ها مرا راهی نیست؛ این یاوه و خرافات است "شهر ما خانه ما" نیست. پار سال مه و خورشید جان سپردند در دخمه ای، از نبود دوا و غذا، از سردی هوا. عایشه و رحمت به گدایی رفتند، با توبره های چرکین و پینه خورده. در این شهر از قرن ها بدین سو عدالت و انسانیت مرده اند؛ باشندگان این شهر به طبقات تقسیم اند: به ستمگران و ستمکشان، به کارگران و

سرمایه داران، به دزدان و مظلومان، به فقرا و چارخشتی ها.

اونه اونه میبینم کودکان قد و نیم قد روی آشغاله ها را که توبره ها بردوش مصروف جمع کردن استخوان و پوست کچالو اند، برای غذای پدران و مادران مفلوج و گرسنه خویش؛ بدون شک عایشه و رحمت هم آن طرف. میبینم قطاری از موترهای شیک را، با آدم های فربه چون گوسپندان لاندی، در شهر نو در وزیر اکبرخان، مشغول خرید بسته های کباب و شراب اند، قهقهه میزنند، مست و مدهوش از ساغر ارغوانی از خون من و عرق شما. آری رفیق پتک بردوش! چنین است دنیای نابرابر و خالی از انسانیت؛ همین است حاصل دموکراسی و حق برابر در قانون اساسی.

صبر

خط آهن سرمایه بجای الاغ و یابوی فیودلیزم

سرمایه داری سیستم تاریخی - جهانی است؛ یکی از خصایل اساسی این سیستم است که: باید همه جا رسوخ نماید، دائماً توسعه یابد و ملت های عقب مانده و بدوی را در گوشه و کنار دنیا از انزوا و کم خردی به سوی خرد و " تمدن " آفریده خویش بکشاند. بناءً سیستم سرمایه داری نسبت به فیودالیسم مترقی بوده، گامیست به جلو. در کشورهای عقب افتاده مانند افغانستان یکی از وسایل توسعه این سیستم احداث خط آهن است؛ از همین رو، سرمایه داری انگلیس در قرن ۱۹ میخواست افغانستان را به وسیله خطوط آهن به هند بریتانوی وصل نماید؛ البته این الفیاست که استعمار این عمل را به نفع خود انجام میداد؛ ولی بهتر بود این پرزه تمدن انسانی جای وسایل طبیعی (الاغ و اشتر) را میگرفت. اما به مخالفت شدید

امیر عبدالرحمن سمبول عقب ماندگی و جهالت فیودالیزم، مواجه گردید. و باز، این نوع اقدام به وسیله امیر امان الله به صفت نمایندۀ سیستم سرمایه داری در افغانستان، صورت گرفت. ولی تکراراً به مخالفت شدید ارتجاع فیودالی مواجه شده با سقوط دموکراسی امانی در نیمۀ راه توقف یافت. سردار داوود نیز در پلان ۵ سالۀ خود احداث خط آهن را گنجانده بود. اکنون (۱۳۸۹) این بار چهارم است که در افغانستان اقدام به احداث خط آهن میشود؛ اما حال که ۴۳ کشور سرمایه داری جهان برای توسعه سرمایه هایشان به این خاک لشکر آورده و مردم افغانستان هم تا حدی نیاز به خط آهن را احساس میکنند، این بار مشکل است که ارتجاع فیودالی قادر باشد مردم نجیب افغانستان را با استفاده از عقب ماندگی شعور سیاسی - اجتماعی این کشور، به این وادار سازد که در انتخاب وسایل حمل و نقل، بین حیوانات و خط آهن به وسایل عهد بوق یعنی الاغ و یابو رای داده علیه امتداد خط آهن به مخالفت برخیزند.

امتداد خط آهن از سرحدات کشورهای همسایه به شهرهای بزرگ افغانستان، در راه روبیدن هرچه بیشتری از میراث شوم قرون وسطا مخصوصاً در ساحة تجارت و توسعه روابط اجتماعی انسانها، گام عالی و مثبت است. دقیقاً ایجاد خط آهن بیکاری کارگران را کم خواهد ساخت، به تعداد کارگران خواهد افزود، تعدادی از کارگران فصلی به کارگران دائمی بدل خواهند شد و کارگران خواسته های نوین را مطرح خواهند کرد، روستاییان به سادگی کالاهای خود را به شهرها خواهند برد و کالاهای شهری به آسانی به روستاها خواهد رسید، زمینه سفرهای کتلوی و تبادل افکار برای مردم بیشتر از امروز مهیا خواهد شد، حفر معدن آهن و زوب آن، به نیاز زمان بدل شده و در نتیجه، در کشور کم سواد ما، اثر توسعه خط آهن در ارتقای شعور سیاسی - اجتماعی مردم بیشتر از اثر پخش هزارها جلد کتاب است. همان سانی که در فوق اشاره شد، این نکته روشن است که کار احداث این خط آهن، کار سرمایه جهانی است و نه کار "بورژوازی ملی!" ولی بهر حال، این کاملاً به ما کارگران، زحمتکشان و نیروهای تحول طلب است که در این توفان (اوضاع افغانستان) چگونه کاه را از گندم جدا سازیم؛ چگونه از پیش زمینه های تحول و ترقی (رشد صنایع و فرهنگش) استقبال کرده در راه رشد کمی کارگران، ارتقای دانش سیاسی خود

غیر آگاه بوده، از سوی دیگر از سالها قبل، در افغانستان نه تشکل سیاسی ای در پیوند به کارگران وجود داشته و نه به مبارزات مستقل طبقه کارگر باوری داشته اند. برخی از این تشکل ها و افراد از وجود طبقه کارگر کاملاً انکار بوده؛ شماری این طبقه را در خدمت تجاوزکاران روسی کشانده؛ شماری از این طبقه خواسته که به ستم و استثمار سرمایه داران خودی ("بورژوازی ملی!") سر گذاشته بجای مبارزه علیه ظلم و استبداد بیرحم این طبقه سعی نمایند که این طبقه بیشتر از پیش فربه شده توسعه یابد؛ شماری از "ادیبان سیاسی!" ما مفهوم و رسالت تاریخی طبقه کارگر را در لافافه عام گویی ها از معادلات سیاسی حذف کرده و تعدادی هم پس از ۴۰ سال "مطالعه" بالاخره درک نکردند که میان مفهوم (کارگر) و مفهوم پرولتر تفاوتی وجود دارد یا خیر؟

در برابر این همه مواضع ضد کارگری و مفلسی آگاهی از هستی، رسالت و مفهوم کارگر، علم رهایی طبقه کارگر بیانگر این است که جامعه افغانستان سرمایه داری بوده و کارگران برای دست رسی به حقوق خویش، باید دارای بیرق مستقل خود باشند؛ زیرا کارگران پیگیر ترین طبقه دموکراسی طلب و تسلیم ناپذیر ترین طبقه آزادی خواه است. پس جمع کردن رسالت تاریخی این طبقه با مواضع سایر طبقات که چپی های افغانستان نیم قرن مصروف این کار بوده اند، یک انحراف زشت و مدافعان این نوع نظریات در واقع از حقوق کارگران و علم رهایی بشریت چیزی نفهمیده اند.

باری، اگر کارگران افغانستان به ارزش اتحاد مستقل خود که یک ضرورت حیاتی است پی برند، در تشکل های مستقل کارگری چون "انجمن اجتماعی کارگران افغانستان" متحد شوند، بدون تردید، زندگی خود، خانواده و سایر ستمکشان را بهتر خواهند ساخت. با اتحاد و مبارزات کارگران مزد این طبقه بالا رفته، بیکاری کاهش یافته، صحت و ایام بیکاری بیمه شده، کارگران صاحب خانه و حرمت اجتماعی خواهند بود. کارگران با اتحاد خویش دیگر جبراً از کار اخراج نشده دولت و مالکان سرمایه به قانون کار سر مانده ساعت کار به ۸ ساعت کوتاه شده؛ نهادهای سیاسی - اجتماعی بیشتر دموکراتیک شده، آزادی های شهروندی چون آزادی فکر، آزادی بیان و تشکل های کارگری توسعه یافته، زمینه آموزش سواد، فن و علوم برای کارگران و خانواده های کارگری مهیا میگردد. توام با این تحولات، بت های قوم پرستی، محلی گرایی و زبان پرستی در هم شکسته، غریب حق طلبی زنان، مطالبات کودکان کارگر و بیداری سیاسی - مدنی زحمتکشان روستاها علیه ستم و استبداد قرون وسطایی سراسر کشور را تکان خواهد داد. از این رو، برای رسیدن به تحول اجتماعی و رفاه بشریت، اتحاد و آگاهی کارگران یک ضرورت جدی است.

تلاش کرده پرچم حق طلبی و هویت خود (کارگران) را علیه عقب ماندگی قرون وسطایی و ستم سرمایه داری با انرژی بیشتر برافزاییم.

ضرورت به اتحاد کارگران

کارگران طبقه ایست فاقد وسایل تولید، به کنار از قدرت دولتی، سرمایه داری کارگران را در جایی از جامعه قرار داده است که فقط با فروش نیروی کارشان میتوانند خود و خانواده های خود را از مرگ نجات دهند. در نظام سرمایه داری برای کارگران ممکن نیست از طبقه خود خارج شده سرمایه دار شوند و یا به قدرت سیاسی برسند. سرمایه داران سعی میکنند که کارگران را پراکنده، غیر سیاسی، پکر و محتاج نگه دارند؛ تا به سادگی شیره جان این طبقه را بمکند. سرمایه داران برای کارگران فقط این قدر مزد میدهند که کارگران با مصرف آن بتوانند دوباره سر کار آیند و خانواده هایشان نسل جدید کارگران را به دنیا آرند؛ سرمایه داران درغم صحت، غذا، خانه، لباس و آموزش و پرورش کارگران و خانواده های کارگری نیستند. آنچه برای سرمایه دار ارزش دارد، نیروی کار کارگر برای توسعه سرمایه است.

کارگران اروپا و امریکا دو قرن قبل به ماهیت استثمار سرمایه داری پی بردند و بخاطر دست رسی به حقوق شان در اتحادیه ها و انجمن های کارگری متحد شده بصورت هماهنگ مبارزه کردند. در اثر جنبش اتحادیه های کارگری در قوانین آن کشورها به نفع طبقه کارگر تغییراتی رخ داد: مزد کارگران بالا رفت، ساعات کار از ۱۲ ساعت به ۸ ساعت تقلیل یافت، صحت و هنگام بیکاری کارگران بیمه گردید، کارگران صاحب خانه شده، به آزادی های معین سیاسی - مدنی دست یافتند. در نتیجه کارگران آن کشورها بیک قوت اجتماعی بدل شده در تعیین سرنوشت خود و جامعه نقش فعال ایفا کرده و میکنند. اما سیستم سرمایه داری افغانستان که یک نظام استثمار و وابسته به سرمایه جهانی است، رشد و بلوغ به شکل رشد و بلوغ سرمایه در اروپا و امریکا نبوده. دقیقاً نطفه های ابتدایی این سیستم سالها قبل در مناسبات اقتصاد فیودالی بسته شد و رشد نمود. ولی در نیم قرن اخیر این سیستم بیشتر در بطن لشکر کشی های خارجی، زد و بند جنگ ها، غارت، قاچاق، آدم ربایی، غصب ملکیت های عامه، اختلاس و رشوه جان گرفته از همین رو عمدتاً در بانک ها، شهرک ها، بلند منزل ها، تجارت و قاچاق فعال گردید تا در صنایع تولیدی. لذا، کارگران افغانستان باقید احساس بر دگی مزدی در عمل، از یکطرف پراکنده و

کارگر را بخوانید، کارگر را به دوستان خود برسانید، به کارگر مطلب بنویسید و گزارش تهیه نمایید، کارگر نشریه شما و پژواک زندگی شماست.

صاحب امتیاز: انجمن اجتماعی کارگران افغانستان
مدیر مسؤل: نعمت الله (شریفی)
شماره تلفون: 0798544339
ایمیل آدرس: kargar.af@gmail.com
آدرس بانکی: عزیز ی بانک، نام اکونت W.S.A.A
اکونت نمبر دالر: 003801200037236
اکونت نمبر افغانی: 003801100076415
پوست بکس: 10072 کابل دهبوری